

RESSÒ DE LA PARAULA

Maternitat contra solitud?

Quan parlem de «suïcidi col·lectiu» tot observant el descens impareable de la natalitat en el nostre món occidental no estem exagerant. No estem utilitzant una figura literària (una hipèrbole), sinó que descrivim una realitat objectiva. El que passa és que les morts lentes són difícils de percebre. Només observant i interpretant signes que, més enllà de l'aparença, són realment de mort, hom s'adona que ens trobem abocats a la desaparició. Potser no a la desaparició numèrica (hi ha els immigrants, que segurament ens salvaran), però sí a la mort cultural, a la fi de la civilització que fins ara ens ha permès de viure com a humans.

Un d'aquests signes de mort és l'opció conscient i deliberada per la solitud enfront dels compromisos que comporta la família. La cosa és seriosa, si tenim en compte el nombre creixent de persones que viuen soles, no només perquè la vida els ha deixat així, sinó per voluntat pròpia.

Fa un temps que em va cridar l'atenció el títol d'una pel·lícula: *Viatjo sola*. Vaig llegir-ne dues crítiques i ambdues coincidien que es tractava d'una obra molt personal, on la directora, Maria Sole Tognazzi, s'havia projectat a si mateixa en l'argument. Una de les crítiques es titulava «La família optativa» i presentava la pel·lícula com un desafiament a la col·lectivitat, contrària als deures convencionals (familiars i reproductius) que s'atribueixen a la dona. La realitzadora italiana havia declarat: «En la frontera dels cinquanta, la meua decisió personal i la meua professió em fan viure en un continu "baixador"; encara que sento nostàlgia quan veig la paternitat del meu examant i la família de la meua germana. Encara avui existeix

aquesta pressió social perquè la dona sigui dona i mare». L'altra crítica adduïa una altra declaració de la directora, que matisava en certa manera el to reivindicatiu del film: «Jo defenso la solitud, però m'espanta la monotonia. No deixo de reivindicar aquest tipus de vida, que en els homes no és tan criticada.»

Encara sort que les nostres mares no van triar aquesta solitud. Triar i defensar la solitud per ella mateixa és antihumà, així com triar el celibat o la virginitat és plenitud humana, perquè és opció d'amor i, com a tal, sempre opció fecunda. En el fons ningú no tria la solitud per ella mateixa; però sí que es tria moltes vegades una forma de vida que comporta una solitud negativa. Allò més preocupant és que es tracti de justificar aquesta forma de vida en nom d'un dret a ser lliure i autò-

nom, viure sense cap tipus de vincle comprometedor. De manera que ser esposa o mare s'interpreta com una «convenció social», una imposició social de la qual un s'ha d'alliberar en nom d'un dret personal.

No falta qui entén que aquesta apel·lació a un dret personal és la tapadora d'una actitud egoista. Una actitud que fuig de tot compromís amb uns altres, sigui espòs, esposa o fills, ja que aquests altres sempre demanaran afecte, ajuda, servei, presència, etc.; en definitiva, requeriments que poden destorbar els propis plans i projectes.

Preferim reservar aquesta interpretació moral de la solitud/solteria per a les anàlisis més particulars de cada cas. Però no podem silenciar, més aviat hem de proclamar, que

- Tot home i tota dona estem fets per a l'amor i que aquest sempre inclou vincles de presència, ajuda, lliurament, etc.
- I, a més, que el propi ser de l'home i de la dona, per la seva mateixa condició sexuada, posseeixen un camí, cadascun el seu, de realització d'aquest amor.
- I que aquesta via de realització de l'amor és font d'alegria i felicitat.

Sense sortir de l'àmbit cinematogràfic recordem aquella escena impressionant de *Fresas salvajes*, d'Ingmar Bergman, on el metge, la vida sencera del qual va consistir a viure per a si mateix, veia en un somni representat el seu propi enterrament: la penitència de l'egoisme és la solitud.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (II)

Amagar el passat és fugir per la tangent però assumir-lo, quan és tenebrós i difícil, requereix molta audàcia. Tornem, una i altra vegada, sobre el passat per lamentar-lo o bé sofrir, innecessàriament, imaginant futures penalitats que, després, es presenten d'una manera completament diferent a com havíem anticipat.

Tots els grans savis, tant d'Occident com d'Orient, recomanen centrar-nos en el present, com una cuirassa que ens immunitza enfront del que amena-

ça la pau interior, pertorbant-la per les portes dels cinc sentits. No és fàcil, però, viure amb aquesta consciència del present, sense anticipar-se al que vindrà, ni quedar atrapat pel que es va viure. És un exercici que ens retorna al temps de la primera infantesa, quan encara no hi havia un passat per recordar, ni es projectava un futur esplendorós. Senzillament, es vivia el present.

La pau amb la pròpia biografia implica, també, acceptar la pròpia edat, la que ara i en aquest mo-

ment tens. És molt difícil tenir, conscientment, a cada moment de la vida, l'edat que es té, ni més ni menys. És difícil acceptar i assumir, en pau amb un mateix i en pau amb la pròpia edat, el que fins ara hem estat o hem deixat de ser, així com la reducció del ventall d'opcions que irremissiblement es produeix, a mesura que avança la vida.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

¿Maternidad contra soledad?

Quando hablamos de «suicidio colectivo» al observar el descenso imparable de la natalidad en nuestro mundo occidental no estamos exagerando. No estamos utilizando una figura literaria (una hipérbola), sino que describimos una realidad objetiva. Lo que ocurre es que las muertes lentas son difíciles de percibir. Sólo observando e interpretando signos que, más allá de la apariencia, son realmente de muerte, uno se da cuenta de que nos hallamos abocados a la desaparición. Quizá no a la desaparición numérica (ahí están los inmigrantes, que seguramente nos salvarán), pero sí a la muerte cultural, al fin de la civilización que hasta ahora nos ha permitido vivir como humanos.

Uno de estos signos de muerte es la opción consciente y deliberada por la soledad frente a los compromisos que lleva consigo la familia. La cosa es seria, si tenemos en cuenta el número creciente de personas que viven solas, no sólo porque la vida les ha dejado así, sino por voluntad propia.

Hace un tiempo me llamó la atención el título de una película: *Viajo sola*. Leí dos críticas de la misma y ambas coincidían en que se trataba de una obra muy personal, donde la directora, Maria Sole Tognazzi, se había proyectado a sí misma en el argumento. Una de las críticas venía titulada «La familia optativa» y presentaba la película como desafío a la colectividad, contraria a los deberes convencionales (familiares y reproductivos) que se atribuyen a la mujer. La realizadora italiana había declarado: «En la frontera de los cincuenta, mi decisión personal y mi profesión me hacen vivir en un continuo "apeadero"; aunque siento nostalgia cuando veo la paternidad de mi ex amante y la familia de mi hermana... Aún hoy existe esta presión social para que la mujer sea mujer y madre». La otra crítica aducía otra declaración de la directora, que matizaba algo el tono reivindicativo del film: «Yo defendiendo la soledad, pero me asusta la monotonía... No dejo de reivindicar este tipo de vida, que en los hombres no es tan criticada.»

Menos mal que nuestras madres no eligieron esta soledad. Elegir y defender la soledad por ella misma es antihumano, así como elegir el celibato o la virginidad es plenitud humana, porque es opción de amor y, en cuanto tal, siempre opción fecunda. En el fondo nadie elige la soledad por ella misma; pero sí que se elige muchas veces una forma de vida que comporta una soledad negativa. Lo más preocupante es que se trate de justificar esa forma de vida en nombre de un derecho a ser libre y autónomo, vivir sin ningún tipo de vínculo comprometedor. De forma que ser esposa o madre se interpreta como una «convención social», una imposición social de la que uno debe liberarse en nombre de un derecho personal.

No falta quien entienda que esta apelación a un derecho personal es la tapadera de una actitud egoísta. Una actitud que huye de todo compromiso con otros, sea esposo, esposa o hijos, ya que esos otros siempre pedirán afecto, ayuda, servicio, presencia, etc.; en definitiva, requerimientos que pueden estorbar los propios planes y proyectos.

Preferimos reservar esta interpretación moral de la soledad/soltería para los análisis más particulares de cada caso. Pero no podemos silenciar, antes hemos de proclamar, que

- Todo hombre y toda mujer estamos hechos para el amor y que éste siempre incluye vínculos de presencia, ayuda, entrega, etc.
- Y, además, que el propio ser del hombre y de la mujer, por su misma condición sexuada, poseen un camino, cada uno el suyo, de realización de ese amor.
- Y que esa vía de realización del amor es fuente de alegría y felicidad.

Sin salirnos del ámbito cinematográfico recordamos aquella escena impresionante de *Fresas salvajes*, de Ingmar Bergman, donde el médico, cuya vida entera consistió en vivir para sí, veía en un sueño representado su propio entierro: la penitencia del egoísmo es la soledad.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

«Fent camí en l'Any Sant de la Misericòrdia»

Amb aquest lema van tenir lloc les Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca del Penedès, en la seva 12a edició, del 17 al 20 d'octubre. Com a línia de fons d'aquestes jornades s'ha pres la presentació de persones concretes que ens parlen de la misericòrdia de Déu, i així ho han fet els diversos ponents: Gaspar Mora va acostar els assistents a l'última exhortació del papa Francesc, *Amoris Laetitia*; Daniel Palau va presentar la figura del bisbe Torras i Bages; Albert Soler va parlar de Ramon Llull; Xavier Morlans va transmetre pistes per esdevenir una parròquia en sortida i misericordiosa. Cada dia van fer-se presents al voltant d'un centenar de persones, entre

les quals el bisbe Agustí, que va assistir a la jornada de cloenda.

Carrer Mn. Ignasi Mora Terrats a Molins de Rei

El ple de l'Ajuntament de Molins de Rei, celebrat el passat 4 d'octubre de 2016, va aprovar donar el nom de Mn. Ignasi Mora Terrats a una via pública, preferentment en el nou barri de Les Guardioles, que està als inicis de la seva construcció. Mn. Ignasi Mora va ser vicari de la parròquia de Sant Miquel i encarregat de l'Església dels Barris dels anys 1971 al 1978. Durant aquests anys va fundar la capella de Sant Pere al barri de l'Àngel, va potenciar la capella de la Mare de Déu de Núria al barri de Riera Bonet i va iniciar també la pasto-

ral al barri del Canal, que culminarà amb la capella de Sant Isidre. Paral·lelament, també el 1972, es va crear el centre d'esplai MIB (Moviment Infantil de Barriades), ben actiu encara actualment. Per tot aquest treball pastoral i social que va desenvolupar rep ara aquest reconeixement. La iniciativa de demanar a l'Ajuntament la designació d'un carrer amb el seu nom la van presentar un grup de monitors dels primers temps del MIB i feligresos de la capella de Sant Isidre el juliol del 2015, amb el suport del centre d'esplai MIB i de la parròquia de Sant Miquel.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i redempció

El passatge que hem escoltat ens parla de la misericòrdia de Déu que es realitza en la redempció, és a dir, en la salvació que ens ha estat donada amb la sang del seu Fill Jesús (cf. *1Pe 1,18-21*). La paraula redempció s'utilitza poc, però és fonamental perquè indica l'alliberament més radical que Déu podia realitzar per nosaltres, per tota la humanitat i per tota la creació. Necessitem que Déu ens alliberi de tot tipus d'indiferència, d'egoisme i d'autosuficiència.

Les paraules de l'apòstol Pere expressen molt bé el sentit del

nou estat de vida al qual som cridats. Fent-se un de nosaltres, el Senyor Jesús no sols assumeix la nostra condició humana, sinó que ens eleva a la possibilitat de ser fills de Déu.

Amb la seva mort i resurrecció Jesucrist, Anyell sense taca, ha vençut la mort i el pecat per alliberar-nos del seu domini. Ell és l'Anyell que s'ha sacrificat per nosaltres perquè poguéssim rebre una nova vida plena de perdó, amor i alegria. Són boniques aquestes tres paraules: perdó, amor i alegria. Tot això que ell va assumir va ser també redimit, alliberat i salvat. Certament,

és veritat que la vida ens posa a prova i a vegades sofrim per això. Però en aquests moments som convidats a orientar la mirada envers Jesús crucificat que sofreix per nosaltres i amb nosaltres, com a prova certa que Déu no ens abandona.

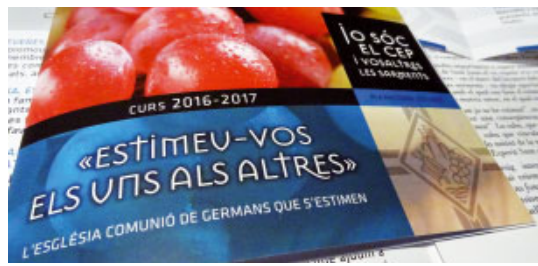
No oblidem mai que en les angoixes i en les persecucions, com en els dolors de cada dia, som sempre alliberats per la mà misericordiosa de Déu que ens aixeca cap a ell i ens condueix a una vida nova. L'amor de Déu no té límits.

(Dimecres, 10 de setembre de 2016.)

Trobada de preveres i diaques

El passat dimarts 18 d'octubre va tenir lloc la presentació dels punts del Pla Pastoral per al present curs al conjunt de preveres i diaques de tota la diòcesi, a la Casa de l'Església. El lema formulat «L'Església, comunió de germans que s'estimen» s'ha elaborat a partir de la cita evangèlica de Joan «Estimeu-vos els uns als altres», i es desglossa en els tres eixos plantejats ja des de l'any passat: la crida a l'autenticitat de vida, a l'evangelització i a la renovació d'estructures. També es va parlar de les visites del bisbe

Agustí als diversos arxiprestats, a més d'altres informacions diocesanes.

Fa 100 anys va arribar Mn. Antoní a Sant Just

El proper mes de desembre farà 100 anys que Mn. Antoní Tenas i Alibés va arribar a la població de Sant Just, com a rector de la parròquia dels Sants Just i Pastor. Per recordar aquest aniversari, el passat 16 d'octubre va tenir lloc un acte commemoratiu a la parròquia de la qual va ser rector durant 37 anys, organitzat conjuntament amb el Centre d'Estudis Santjustencs. L'acte va comptar amb la presència del monjo de Montserrat, P. Hilari Raguer, renebot de Mn. Antoní, que va fer un dels parlaments, a més del rector actual i d'un representant del

Centre d'Estudis Santjustencs. L'acte va cloure amb una audició de l'Escola Gregoriana de Catalunya en honor del que fou rector de Sant Just.

Mn. Antoní va ser un referent en molts camps diversos, com ara la litúrgia, que desitjava dignificar cada cop més, el cant gregorià, o les necessitats socials de la població, mo-

tiu pel qual va promoure la fundació de les escoles parroquials Núria. Se li van oferir altres parròquies, que es deien millors, i càrrecs de responsabilitat diocesana, però ell sempre deia que es devia a Sant Just, perquè se l'estimava.

Jubileu del pres

Al calendari de l'Any Sant de la Misericòrdia, el proper diumenge 6 de novembre és el Jubileu del pres. El papa Francesc celebrarà l'eucaristia a Sant Pere en el pelegrinatge jubilar dels reclusos amb els seus familiars, personal penitenciar, capellans de presons i associacions que ofereixen la seva assistència dins i fora de les presons. També a les diòcesis catalanes està previst celebrar el Jubileu del pres. Al nostre bisbat tindrà lloc dissabte 5 de novembre, al centre penitencia-

de la seva cel·la, amb la intenció de recordar el significat jubilar de la porta. D'aquesta manera, la Pastoral Penitenciària ens fa present que els interns i les internes poden ser també testimonis i missiònars de la misericòrdia de Déu.

ri Brians 1, amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés a les 11 del matí. Durant la celebració es repartirà una enganxina que recorda el símbol de la Porta Santa de la Misericòrdia, amb el suggeriment a cada intern d'enganxar-la per la part interior

de la seva cel·la, amb la intenció de recordar el significat jubilar de la porta. D'aquesta manera, la Pastoral Penitenciària ens fa present que els interns i les internes poden ser també testimonis i missiònars de la misericòrdia de Déu.

Diàlegs Amoris Laetitia

Lectura reflexionada i compartida de l'exhortació postsinodal del papa Francesc, organitzada per la Delegació de Família i Vida, en diverses sessions al llarg del curs: 5 de novembre, 14 de gener, 4 de febrer, 6 de maig i 6 de juny, de les 17 a les 18.30 h. S'aniran aprofundint successivament els següents punts:

sanar l'enveja i valorar els èxits dels altres; sanar l'orgull i cultivar l'humilitat; amor, cortesia, sensibilitat i desinterès; despreniment i interès pels altres; sense violència interior, fer les paus; el perdó; la família, espai de joia.

Festival d'Orgue a Capellades

Tres concerts d'orgue conformen aquest festival de música que té lloc a l'església parroquial de Santa Maria de Capellades. El primer serà el Concert de Tardor, el proper diumenge 6 de novembre, a les 18 h; el dia 20 de novembre serà el Concert de Santa Cecília; el 18 de desembre tindrà lloc el Concert de Nadal, amb improvisació sobre nadales tradicionals catalanes.

AGENDA

- Estada vocacional a l'Arxiprestat de Vilafranca. Durant el mes de novembre, i coincidint amb la Cadena de Pregària per les Vocacions, tindrà lloc tot un seguit d'activitats per aprofundir la cultura vocacional i de pregària. El proper 4 de novembre, a les 20 h, hi ha una trobada amb els grups de confirmació i de joves i a les 21 h, una pregària vocacional a la Basílica de Santa Maria.
- Reunió dels consells parroquials d'economia. Dijous 3 de novembre, a les 21 h, a la Casa de l'Església, relacionada amb la propera Jornada de Germanor del 13 de novembre.
- VII Trobada d'animadors de la litúrgia. Dissabte 5 de novembre, de 10 a 13 h, a la Casa de l'Església.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Dimarts [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots Sants.

2. ■ Dimecres [Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1 Te 4,13-14. 17b-18 / Jn 11,17-27]. Comemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ (□ a Urgell). Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Urgell: Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

4. □ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dissabte [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Feliu de Llo-

bregat: beata Maria Ràfols, vg.; santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2M 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38 (o bé més breu: 20,27.34-38)]. Sants i beats màrtirs del s. xx a Espanya; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

Diuenge XXI de durant l'any

COMENTARI

El Fill de l'home ha vingut a salvar allò que s'havia perdut

La 2a part del llibre de la Saviesa vol aixecar els ànims dels deportats a Babilònia recordant l'opressió dels seus avantpassats a Egipte i com el Senyor els va alliberar.

Perquè ho podeu tot, us apiadeu de tothom perquè puguin penedir-se, s'allunyin del mal i creguin en Vós.

2Te s'escriu després d'una carta autèntica de Pau (1Te) i d'una falsa carta on diu que «el dia del Senyor és absolutament imminent».

No us alarmeu encara que una suposada revelació de l'Esperit o una carta que passés com si fos nostra, us anunciessin que el dia del Senyor és imminent. 2Te corregeix matisant que l'inici de la fe, tot el seu recorregut per la història i l'accés definitiu al Regne del cel són sota el signe benvolent de l'amor de Déu.

Amb la «comunió de béns» com un dels quatre pilars de la Comunitat (Ac 2,42s), Lc insisteix més que cap altre en el perill de les riqueses.

Què n'és de difícil als rics d'entrar al Regne de Déu! (Lc 18,24) L'episodi anterior de l'home ric acabava enigmàtic: Allò impossible als homes, és possible a Déu (Lc 18,27)

Què hi ha? Amnistia o conversió? De Zaqueu, home ric, acaba Jesús dient que avui ha entrat la Salvació en aquesta casa.

La clau és que el Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.

Zaqueu, home ric, estava perdut però acollí amb alegria la crida de Jesús: Baixa de pressa que avui m'he de quedar a casa teva.

Zaqueu el rebé tot content i digué: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns». Notem l'ara mateix del dono als pobres en contrast al tan habitual «donaré / faré / compartiré» que sovint situa els propòsits en un futur certament molt imperfecte.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosa da que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

► Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar.

Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva». Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més». Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

► Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como un grano en la balanza, como gota de rocío mañanero sobre la tierra. Pero te compadesces de todos, porque todo lo que puedes y pasas por alto los pecados de los hombres para que se arrepientan.

Amas a todos los seres y no aborreces nada de lo que hiciste; pues, si odiaras algo, no lo habrías creado. ¿Cómo subsistiría algo, si tú no lo quisieras?, o ¿cómo se conservaría, si tú no lo hubieras llamado? Pero tú eres indulgente con todas las cosas, porque son tuyas, Señor, amigo de la vida. Pues tu soplo incorruptible está en todas ellas. Por eso corriges poco a poco a los que caen, los reprendes y les recuerdas su pecado, para que, apartándose del mal, crean en ti, Señor.

► Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles, / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 1,11-2,2)

Hermanos:

Oramos continuamente por vosotros, para que nuestro Dios os haga dignos de la vocación y con su poder lleve a término todo propósito de hacer el bien y la tarea de la fe. De este modo, el nombre de nuestro Señor Jesús será glorificado en vosotros y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo. A propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, os rogamos, hermanos, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por alguna revelación, rumor o supuesta carta nuestra, como si el día del Señor estuviera encima.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, Jesús entró en Jericó e iba atravesando la ciudad. En esto, un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de ver quién era Jesús, pero no lo lograba a causa del gentío, porque era pequeño de estatura. Corriendo más adelante, se subió a un sicómoro para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y le dijo: «Zaqueo, date prisa y baja, porque es necesario que hoy me quede en tu casa». Él se dio prisa en bajar y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador». Pero Zaqueo, de pie, dijo al Señor: «Mira, Señor, la mitad de mis bienes se la doy a los pobres; y si he defraudado a alguno, le restituyo cuatro veces más». Jesús le dijo: «Hoy ha sido la salvación de esta casa, pues también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido.»